

undgaa det Emne. Desuden følte han sig altid lidt ilde berørt af Salomons Smiger, fordi den altfor ublufærdigt afdækkede Tanker og Forhaabninger, som han mangen Gang knap nok vilde tilstaa for sig selv.

»Jeg vil sige Dem, at der ventes paa Dem,« vedblev Salomon. »Ventes med Længsel paa Dem! . . . Vi trænger ligefrem til Dem! . . . Har De ikke læst Nathans sidste Afhandling i »Lyset«? Aa, den skal De læse. Den er netop noget for Dem. Jeg skal sende Dem den. Han drager dér alvorligt tilfelts mod, hvad han kalder vore »udmalkede Æstetikere« herhjemme, og raaber Initiativets og de dristige Handlingers Mænd i Gevær.«

Per saa' overrasket op.

»Dr. Nathan?« sagde han.

Han mindedes med ét hin Kafé-Samtale, han for en Maaned siden havde haft med Fritjof, og i hvilken denne stadig var kommen med Hentydninger, som han den Gang ikke havde forstaaet. Ivan Salomons Ord gjorde ham nu iøvrigt ikke synderligt klogere. Skønt man særlig i de senere Dage daarligt havde kunnet tage en Avis eller et Vittighedsblad i Haanden uden at støde paa Dr. Nathans Navn — »Dr. Satan«, som de sidste ufravigelig kaldte ham — havde Per aldrig følt nogen Opfordring til at skaffe sig nærmere Oplysninger om denne Mand; og han fragik i dette Øjeblik ikke overfor sig selv, at den Omstændighed, at Manden var